

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4.1.2002 *ma*

OKRESNÍ SOUD V UH. HRADIŠTI

dne 4.1.2002 *Fr. H.*

2T 354/2001 - 155

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Uherském Hradišti rozhodl v hlavním líčení konaném dne 29.11.2001 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Radomíry Veselé a přísedících Ing. Josefa Hanáčka a JUDr. Hany Havlínové

takto:

Obžalovaný

Vladimír Z a v a d i l í k ,

nar. 21.8.1921 ve Zlámance, důchodce, trvale bytem Přerov, *Okresní úřad Přerov*,

se uznává vinným, že

blíže nezjištěného dne v první polovině ledna 1949, nejpozději dne 14.1.1949 v Uherském Hradišti jako výkonný orgán Oblastního úřadu StB Zlín v hodnosti strážmistra přidělený k výkonu funkce do Uherského Hradiště se v případě vyšetřovaného Ladislava Dohnalíka, nar. 13.9.1920, zúčastnil jeho bití obuškem přes chodidla a jmenovaného pak nutil k mnoha dřepům a následně mu opakovaně do těla pouštěl elektrický proud, aby ho přiměl ke sdělení jím požadovaných faktů do výpovědi, přičemž u poškozeného došlo k těžké duševní poruše v trvání tří až pěti měsíců, dále k hlubokým krevním podlitinám a výronům, kdy mu hrozila mimo jiné zástava srdeční činnosti, přičemž takový způsob výslechu měl charakter krutého týrání,

tedy

jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví,

čímž spáchal

trestný čin ublížení na zdraví dle § 222 odst. 1 tr. zákona ve znění z.č. 144/2001 Sb.

a odsuzuje se

podle § 222 odst. 1 tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let, přičemž podle § 58 odst. 1 písm. a), § 59 odst. 1 tr. zákona se mu výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu 5 (pěti) let.

O d ů v o d n ě n í :

Skutkový děj popsany ve výroku rozsudku byl zjištěn na základě dokazování provedeného u hlavního líčení.

Obžalovaný Vladimír Zavadilík v rámci přípravného řízení, stejně jako u hlavního líčení spáchání zažalovaného skutku rozhodně popíral. Uváděl, že na poškozeného Ladislava Dohnalíka si vůbec nevzpomíná, a tudíž není ani schopen uvést nic ke skutečnostem, za nichž byl jmenovaný vyslýchán. Připustil, že poškozený mu byl připomenut v rámci rehabilitačního řízení v roce 1969, nicméně ani tehdy si na jeho osobu nevzpomínal a již tehdy rozhodně popíral jakékoliv násilí vůči němu. Zpochybňoval, zdali jmenovaného vůbec vyslýchali. Skutečnost, že ho poškozený Dohnalík viní z násilí, kterým na něho bylo působeno při výslechu v první polovině ledna roku 1949, odůvodňuje obžalovaný tím, že poškozený se buď mýlí, a nebo si ho dosazuje do úlohy vyšetřovatele proto, že oba s poškozeným navštěvovali stejnou školu, a tudíž mu byl obžalovaný tzv. povědomý. Dále obžalovaný poukazoval na to, že výpověď poškozeného nese určité rysy nenávisti a v průběhu řízení detaily výpovědi měnil. Připomněl i fakt, že poškozený byl v roce 1949 zproštěn obžaloby z velezrady, a tudíž mu obsah protokolu, který s ním byl sepsán nemohl přitížit.

Obžalovaný Zavadilík ke své práci u StB uvedl, že nikdy nebyl vyšetřovatelem StB, nýbrž výkonným orgánem

Oblastního úřadu StB ve Zlíně a jako takový byl v lednu 1949, když byl v hodnosti strážmistra přidělen k výkonu funkce do Uherského Hradiště. Do místa pracoviště dojížděl, a nebylo zjištěno, že by vyslýchal více jak 4 osoby, které ani v rámci rehabilitačního řízení v roce 1969 nepoznával. Již dne 3.3.1949 byl obžalovaný zařazen do kurzu pro osvětové důstojníky, z čehož dovozoval, že v době, kdy měl zažalovaný skutek spáchat byl naprostým začátečníkem, který na pracoviště dojížděl, a tudíž mu dle jeho názoru nemohla být dána důvěra k tomu, aby se seznámil s prováděním ve výroku rozsudku popsaných výslechových metod, které byly vykonávány úzkým okruhem osob.

Obžalovaný uváděl, že mu je jakákoliv forma nátlaku a násilí cizí, nikdy se ho nedopouštěl. Přitom poukazoval na závěry znaleckého posudku z oboru psychiatrie a psychologie, při kterých u něj nebyly zjištěny žádné sklony k agresivitě.

Při vyšetření obžalovaného znalci z oboru psychiatrie a psychologie bylo zjištěno, že obžalovaný netrpí žádnou duševní chorobou ani poruchou. Zjištěný tzv. parkinsonský třes nemá vliv na jeho intelektový a paměťový výkon. Je schopen plnohodnotné účasti na hlavním líčení, příznaky duševní choroby či poruchy u něho nebyly zjištěny ani v inkriminované době. Jeho intelektový výkon lze k vzhledem k normě hodnotit ve věkové skupině obžalovaného jako vysoce nadprůměrný. Jeho osobnost nejeví žádné patologické nápadnosti, nebyly u něho zjištěny ve zvýšené míře hostilní ani agresivní rysy osobnosti. Rovněž nebyla zjištěna porucha, která by bránila vybavení vzpomínek z inkriminované doby, ovšem podle psychologického vyšetření by se mohlo jednat o vytěsnění vzpomínek na jednání, se kterým nebyl vnitřně ztotožněn a neodpovídalo jeho mravním zásadám a normám. Na základě provedeného vyšetření lze předpokládat, že obžalovaný v inkriminované době usiloval o kvalitní plnění zadaných úkolů, avšak bezohledná snaha o získání vyššího postavení, tedy kariérismus, nebyla u něho zjištěna. K motivaci tr. činnosti se znalci vyjádřit nemohli. Pobyt obžalovaného na svobodě není z psychiatrického hlediska pro společnost nebezpečný a žádná z forem ochranného léčení u něho není indikována.

Obžalovaný je ze spáchání tr. činnosti usvědčován zejména výpovědí svědka Ladislava Dohnalíka, který ve své výpovědi uvedl, že obžalovaného zná z ledna roku 1949, kdy poté, co byl dne 10.1.1949 zatčen, byl jím vyslýchán, přičemž výslech se konal mimo areál tehdejší věznice v objektu, který měl charakter zahradního domku.

Obžalovaný si svědka převzal v krajní místnosti, avšak svědek v té době nevěděl, že se jedná o obžalovaného. Jeho jméno mu sdělil při přepravě vlakem do Brna v květnu roku 1949 vyšetřovatel z Kroměříže, který se jmenoval "Dorek" Hložek. Obžalovaný začal poškozeného vyslýchat v popsané krajní místnosti, kde se ho dotazoval na osobní údaje, nejprve s ním jednal přátelsky a posléze začal zvyšovat hlas, přitvrđoval ve svém jednání, když poškozenému vyhrožoval, že pokud nesdělí další osoby podílející se na skutku, ohledně kterého byl vyslýchán, dojde k zatčení jeho manželky a ostatních rodinných příslušníků. Obžalovaný svědkovi tvrdil, že jeho budoucí švagr Miroslav Hrabal se již ke skutku přiznal, následně obžalovaný svědka zavedl do jiné místnosti, kde bylo asi 10 dalších lidí, chtěl po něm, aby si lehl na břicho hlavou ke zdi tak, že bude mít pokrčené nohy u pelesti, když předtím si poškozený musel sundat boty a ponožky. V uvedené poloze neměl svědek přehled, co dělají ostatní osoby v místnosti. Neviděl ani na obžalovaného, který mu kladl obdobné dotazy jako v krajní místnosti, kde bylo s výsledkem započato. Náhle svědek ucítil rány přes chodidla, ale nedokáže říci, kdo ho bil. Domnívá se, že rány mu byly zasazovány více osobami.

Následně obžalovaný svědka odvedl po točitých schodech nahoru a po cestě se k nim přidal další člověk, zřejmě pomocník obžalovaného. Byl to velmi mladý muž ve věku 18-20 let, který však sám výslech neprováděl. Obžalovaný dal tomuto mladíkovi pokyn, aby začal poškozeného bít přes obličej, a také musel dohlížet na to, jak svědek provádí dřepy. Obžalovaný stále naléhal na svědka, aby sdělil již v předchozí době požadované skutečnosti. Když obžalovaný z místnosti v průběhu výslechu odešel, tak tento pomocník nechal svědka provádění dřepů přerušit a omlouval se mu za své chování. Tento mladý muž byl dle svědka v civilním oblečení, měl černé vlasy a ač to nebyl Róm, měl hodně tmavou pleť. Když tento mladík uslyšel vrzání dřevěných schodů, které svědčilo o tom, že se obžalovaný vrací, nařídil svědkovi znovu provádět dřepy. Po návratu obžalovaného, přerušil dřepování svědka, nařídil mu, aby šel k železné posteli, sundal si boty, vložil si do nich, elektrody a boty si znovu zavázal. Elektrody byly ve velikosti 2,5 - 3 cm x 10 cm vyrobeny z pozinkovaného plechu a zasouvaly se do boty pod patu. Svědek viděl, jak obžalovaný mačká jakési tlačítko, v důsledku čehož na něho začal působit el. proud. Nejprve bodově, pak se intervaly mezi jednotlivými rázy zvětšovaly a prodlužovaly. Čím byly rázy delší, tím víc se poškozený kroutil, až nakonec se zhroutil na železnou postel, na které v předchozí době seděl. Cítil palčivou bolest v

lýtkách, poslední zásah el. proudu, který dostal, byl tak silný, že spadl na zem. Ještě po pádu na zemi ucítil ráz el. proudu. Svědek uváděl, že na stole, za kterým obžalovaný seděl, byla lampa, která pořád svítila, ačkoli obžalovaný ťukal do nějakého knoflíku. Svědek si nebyl jist, zdali se knoflík nacházel na lampě, anebo mimo lampy. Obžalovaného viděl jen chvílemi, podle toho, jak se mu podařilo k obžalovanému natočit. Svědek dále uváděl, že následně byl za podpírání obou vyslýchajících odveden do vedlejší místnosti, kde se mu chtělo spát, avšak dostával opakované povely k chůzi. Zdravotní stav svědka byl dle jeho vyjádření takový, že sice věděl, že "něco podepisoval", avšak není si jist, zdali se jednalo o protokol. Po výsledku měl poškozený obrovské zábrany s kýmkoliv komunikovat, obával se, že by osoba se kterou se bude kontaktovat, mohla být ve spojení s jeho vyšetřovateli. Jeho podezřívavost vůči okolí přetrvávala i v době, kdy komise ve složení Dr. Florian a Dr. Vlček zjišťovala, jakým způsobem probíhal jeho výslech. Vzhledem k tomu, že svědek nechtěl s komisí hovořit, vycházeli její členové při svém zjištění z prohlídky jeho těla. K dalšímu výsledku svědka, dle jeho vlastního vyjádření nedošlo.

Svědka však tvrdil, že obžalovaného opětovně viděl u soudu v roce 1971, když se jeho spoluobžalovaní vyjadřovali k tomu, jak s nimi bylo při vyšetřování trestné činnosti zacházeno. Poslední se k věci vyjadřoval právě poškozený, přičemž uvedl výslovně, že ho vyslýchal obžalovaný, a použil vůči němu el. proud. Nicméně obžalovaný tuto skutečnost popřel. Tvrdil, že takové zařízení ve věznici ani na vyšetřovně v té době vůbec nebylo, ač existenci takového zařízení připustil i Alois Grebeníček.

Rovněž při poznávacím řízení v rámci přípravného řízení svědek v obžalovaném poznal bezpečně osobu, která ho v roce 1949 vyslýchala, a na svém tvrzení setrval i u hl. líčení.

Na svědka byl zpracován znalecký posudek vyhodnocující jeho tělesný a duševní stav, přičemž soudní znalci PhDr. MUDr. Josef Hádlík CSc. a MUDr. Miroslav Černý se shodli na tom, že poškozený, který byl jimi vyšetřován v roce 1996 v době vyšetření trpěl vředovou chorobou dvanáctníku, hypertenzí, cukrovkou a oběhovými poruchami, kdy ke stupňování potíží dochází prakticky od čtyřicátého roku věku svědka. Znalci dospěli k závěru že svědek je z psychologického hlediska schopen věrohodně vypovídat o prožitém a plnohodnotně se zúčastnit hlavního líčení, neboť v době vyšetření netrpěl duševní poruchou ani chorobou, ač v minulosti

trpěl situační úzkostně depresivní reakcí na prožité události spojenou s paranoidními příznaky, která v neléčeném stavu trvá 3-4 měsíce a pak zvolna odeznívá. V krajní míře může tato duševní porucha vyústit i v bludy, avšak znalci přezkoumáním lékařské dokumentace vytvoření bludných představ u poškozeného vyloučili.

Pokud se znalci vyjadřovali k používání elektrických výbojů vůči poškozenému, tak dle nich se jednalo o lokální použití elektrického proudu, přičemž znalci chyběla jakákoliv dokumentace, z níž by bylo možno dovodit, jakým způsobem bylo předmětné zařízení používáno. Jednalo se však o zařízení jednoduché, zcela primitivní, přičemž z popisů jeho působení na tělesný organismus nelze přesně určit maximální dopad tohoto zařízení na zdraví osoby, vůči níž bylo zařízení použito. Pokud svědek popisoval, že na něj elektrický proud působil tak, že mu procházel dolními končetinami, pak působil na nervová zakončení a omezoval ho v hybnosti, a je zřejmé, že zařízení bolestivě ovlivňovalo nejen nervový, ale i celkový psychický stav poškozeného. Elektrický proud totiž působí na srdeční rytmus a může vést až k zástavě srdeční činnosti. V místě dotyku způsobuje spálení pokožky a bolestivé stahy svalstva. Dále působí i na vědomí, a to vyvoláním epileptického záchvatu. Působení elektrického proudu na jednotlivé osoby je individuální, závisí na aktuálním zdravotním stavu každého jedince, přičemž účinky působení elektrického proudu zvyšuje, zejména tělesná námaha a s ní související pocení. Skutečnost, že důsledky působení el. energie na vyslýchané přetrvávaly, souvisí s tím, že tito nebyli po jejich aplikaci řádně léčeni. Bezprostřední reakcí samotného poškozeného na výslech byl strach, úzkost, deprese, obavy, zažívací poruchy, bolesti hlavy a nespavost. Právě skutečnost, že elektrické výboje nebyly regulovány žádným odborným způsobem, mohla vést k velmi závažným zdravotním poškozením.

Znalci dospěli k závěru, že duševní stav svědka se v době konání hlavního líčení oproti době vyšetření nikterak nezměnil.

K charakteru utrpěného zranění poškozeného se vyjadřovala znalkyně z oboru soudního lékařství MUDr. Eva Krejzlíková, která ve své výpovědi uvedla v souladu se znaleckým posudkem, že poškozený Ladislav Dohnalík byl, jak vyplývá ze spisového materiálu, vystaven hrubému násilí, kdy byl fackován, musel dřepovat, byl bit přes plosky chodidel a dále byl vystaven účinku elektrického proudu prostřednictvím elektrod umístěných v botách. Znalkyně uvedla, že v důsledku opakovaného

bití po chodidlech dochází k hlubokým pohmožděninám a krevním výronům měkkých tkání plosek nohou a ve vážnějších případech může dojít k poškození šlachových struktur v důsledku jejich traumatizace opakovanými údery. Pokud nedojde k takovému poškození šlachových struktur, bolestivost zranění vymizí v rozmezí 10-14 dnů, přičemž v této době je chůze obtížná a bolestivá. Pokud dojde k poškození šlach, doba hojení se protahuje na 2-3 týdny, kdy je chůze prakticky nemožná a po další 1-2 měsíce, jsou chodidla citlivá. U podobných poškození nelze vyloučit trvalé následky v podobě omezení hybnosti v důsledku trhlin ve šlachách. Ze subjektivních údajů poškozeného však nelze takové poškození šlachového aparátu dovodit. V případě fackování může být nejvýraznějším následkem protržení ušního bubínku, jehož projevy také poškozený popisoval a v takovém případě výraznější potíže ustanou po 7-10 dnech. Dlouhé dřepování či chození vede k vyčerpání organismu a celkové únavě, kteréžto důsledky samy o sobě nevedou k přímému poškození zdraví, ovšem s dalšími nepříznivými vlivy mohou vést až k fyzickému přemožení poškozeného. Pokud poškozený popisoval, jak byl vůči němu používán elektrický proud, pak jako následek působení elektrických výbojů mohlo dojít jednak k ovlivnění jeho srdeční činnosti a dále k poškození svalů dolních končetin. Při intenzivním použití elektrického proudu by mohlo dojít až k rozpadu svalových vláken, avšak poškozený nepopisoval žádný symptom, ze kterého by bylo možno tak intenzivní použití elektrického proudu dovodit. Ovlivnění srdeční činnosti el. proudem může vyústit až v nezvratnou poruchu vedení srdečních vzruchů, a tím ve smrt poškozeného, nicméně porucha srdeční činnosti je odvislá nejen od intenzity el. proudu, jeho napětí, odporu a doby působení, ale i dispozic poškozených, tzn., že závisí na jejich kondici, věku atd. Lékařská praxe zná dokonce případy, kdy subjekt přežil popravu na elektrickém křesle. Sám poškozený aplikaci elektřiny přisuzuje svou neplodnost, ovšem s odstupem času nelze určit, zdali tato byla skutečně důsledkem aplikace elektrického proudu či následně důsledkem práce v uranových dolech a na pracovištích, kde se s uranem zacházelo. Znalce ani nemohla vyloučit, že pokud svědek popisuje, jak před jeho zatčením byla jeho manželka gravidní, nicméně potratila, pak jednou z příčin potratu by mohla být mj. i skutečnost, že manželka poškozeného byla oplodněna méně funkčními spermii. Bohužel zpráva o vyšetření poškozeného před jeho vzetím do vazby není k dispozici. Dále znalce uvedla, že zjištěná poranění sama o sobě nezanechala trvalé následky a souvislost poruchy plodnosti s pobytem ve vazbě nelze potvrdit ani vyloučit. V lékařské dokumentaci poškozeného nejsou

poznatky o takovém zdravotním poškození, které by bylo zřejmě důsledkem vykonané vazby.

Dále byl ve věci vyslechnut svědek JUDr. Jan Haluza, který ve své výpovědi uvedl, že s poškozeným Dohnalíkem se před jeho zatčením neznal, poznal ho v průběhu věznění. Obžalovaného v průběhu svého věznění nezaregistroval, avšak slyšel o něm, že měl používat tvrdší vyšetřovací metody, a v důsledku toho neměl dobrou pověst. Svědek, dále popisoval zařízení na aplikaci el. proudu, přičemž intenzitu použití el. proudu takovýmto zařízením dokumentoval na nepříznivém zdravotním stavem svého přítele JUDr. Dědičíka po jeho aplikaci.

Podoba uvedeného zařízení vyplývá i z výpovědi svědka Augustina Blechy, který však v době konání hl. líčení měl tak nepříznivý zdravotní stav, že nebyl schopen výslechu před soudem.

Svědkové Bedřich Hrabal, Jan Jelínek, František Katrňák, Augustýn Knot, Miroslav Obdržálek, Antonín Prokeš, JUDr. Jan Pištělák a Miroslav Žák nemohli k samotnému skutku, jehož se měl obžalovaný dopustit vůči poškozenému Dohnalíkovi, nic podstatného uvést. Žádný z nich nemohl potvrdit, že by ze strany obžalovaného docházelo k používání nějakých tvrdých vyšetřovacích metod, naopak pokud ho znali, hodnotili ho spíše kladně. Rovněž svědek Antonín Němeček nemohl ke skutku nic podstatného uvést. Tvrdil však, že obžalovaného velmi dobře znal. Hodnotil ho rovněž kladně, a vzhledem k tomu, že se sám z titulu své funkce vyšetřování nezúčastňoval, dovozoval tuto situaci i u obžalovaného.

Muže, který měl společně s obžalovaným poškozeného vyslýchat, se v průběhu řízení nepodařilo ztotožnit. Žádný z žijících vyšetřovatelů StB si na něho dle popisu poškozeného nevzpomínal. Svědek Theodor Hložek, který měl poškozenému Dohnalíkovi sdělit jméno obžalovaného Zavadilíka, zemřel dne 2.4.1969. Personální obsazení úřadovny StB v Uh. Hradišti v rozhodném období se nepodařilo zadokladovat, neboť taková evidence nebyla vedena. V archívech byly dohledány pouze rozkazy velitelů StB, z nichž je zřejmé, že obžalovaný byl služebně zařazen v roce 1949 na KV StB v UH. Hradišti, kde vykonával různé funkce. Byl jedinou osobou tohoto příjmení, která pracovala pro ministerstvo vnitra. Jediná další osoba obdobného jména, která pracovala na úřadovně StB v Uh. Hradišti, byl Josef Zavadil, který tam byl zařazen až 10.7.1950, a tudíž poškozeného nemohl vyslýchat. Josef Zavadil zemřel 3.12.1985. Z výpovědi bývalých vyšetřovatelů úřadovny StB v Uh. Hradišti bylo

zjištěno, že přístroj k aplikaci el. rázů do těla vyslýchaných užíval jen úzký okruh lidí kolem obž. Hlavačky, přičemž k výsledkům docházelo ve speciální výslechové místnosti. Z vyjádření svědků lze dovodit, že takovýchto přístrojů existovalo více, ovšem žádný další svědek nepopisuje takový způsob aplikace el. proudu, který popsal poškozený Dohnalík.

K objektivizaci výpovědi poškozeného pokud jde o popis uvedeného přístroje byl přibrán soudní znalec z oboru elektrotechnika, který se v podaném znaleckém posudku vyjadřoval k technickým možnostem fungování el. přístroje na el. rázy, popsaného svědkem Dohnalíkem, přičemž uvedl, že sestavení takového přístroje je poměrně jednoduchou záležitostí. Pro tento existuje z technického hlediska několik možností zapojení, přičemž připustil jako možné i fungování způsobem, který popsal poškozený.

Původní spisový materiál bývalého Státního soudu v Brně pod sp. zn. Or IIa 309/49 neměl soud k dispozici, nicméně součástí spisového materiálu je stížnost pro porušení zákona ve věci odsouzeného Bohuslava Koukala a spol. ze dne 8.1.1971 založená na čl. 593-617 spisového materiálu, z níž je zřejmé, že mezi 18 odsouzenými byl mimo jiné uveden i poškozený Ladislav Dohnalík. Z této stížnosti je zřejmé, že obžalovaný Vladimír Zavadilík společně se dvěma dalšími svědky vylučoval používání el. proudu vůči vyslýchaným jako vyšetřovací metody, nicméně jeho výpověď byla zvláštním senátem považována za nevěrohodnou.

Dále měl soud k dispozici protokol o veřejném zasedání vedeném ve dnech 24.6.1969 až 27.6.1969 před Krajským soudem v Brně právě v tr. věci obv. Bohuslava Koukala a spol., když předmětem jednání bylo přezkoumání původního odsuzujícího rozsudku bývalého Státního soudu v Brně ze dne 24.6.1969 pod č. Or IIa 309/49 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu v Praze ze dne 11.11.1950 pod čj. To 417/50-8. V rámci tohoto veřejného zasedání byl vyslýchán mj. poškozený Ladislav Dohnalík, který slyšený jako obviněný, vypovídal obdobně jako v rámci tohoto řízení o násilí, které bylo vůči němu použito a z tohoto výslovně obvinil právě obžalovaného Zavadilíka. Při výpovědi poškozeného Dohnalíka si svědkyně Marie Handlová vzpomněla, že i ji vyslýchali obžalovaní. Dále byl v rámci tohoto veřejného zasedání slyšen obžalovaný Vladimír Zavadilík, tehdy jako svědek, přičemž mu byly předestřeny zápisy o výpovědi ze dne 5.1.1949 s Pavlem Dědičíkem, ze dne 6.1.1949 s Jakubem Drkalem, ze dne 14.1.1949 s Ladislavem Dohnalíkem a ze dne 20.1.1949 s Marií Handlovou. Obžalovaný tehdy popřel jakýkoli

fyzický či psychický nátlak na vyslýchané. Tvrdil, že se žádných nezákonných vyšetřovacích metod nezúčastnil, a že mu o těchto není nic známo. Poté byl obžalovaný Zavadilík konfrontován s osobami vyslýchaných, přičemž Pavel Dědičík ho nepoznal, zatímco Ladislav Dohnalík, Marie Handlová a Jakub Drkal obžalovaného poznali. Ladislav Dohnalík tvrdil, že mu obžalovaný zapínal el. proud a pouštěl do těla el. výboje, zatímco Marie Handlová tvrdila, že jí pouze vyhrožoval tím, že se s ní manžel nechá rozvést a rodina se jí zřekne. Jakub Drkal uvedl, že obžalovaný se podílel na jeho tělesném týrání, které spočívalo v tom, že ho hodil na kavalec, jeden z vyšetřovatelů si mu sedl na záda, tlačil mu hlavu do slamníku, a než došlo k bití po šlapkách, slyšel hlas obžalovaného, který mu říkal, že vzhledem k tomu, že lhal, začne... Následně byl Jakub Drkal bit gumovým předmětem po šlapkách. Nedokázal však říci, kdo konkrétně bití prováděl. Jakub Drkal, však nemohl být vyslechnut jako svědek, neboť dne 25.6.1991 zemřel.

Obžalovaný, slyšený jako svědek, se proti takovému nařčení rozhodně ohradil. Na základě dokazování provedeného v rámci tohoto veřejného zasedání byl shora citovaný rozsudek bývalého Státního soudu v Brně rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27.6.1969 zcela zrušen.

Dále měl soud k dispozici zprávu o šetření provedeném JUDr. Florianem a MUDr. Vlčkem, z něhož je zřejmé, že poškozený byl vyslýchán celkem 2x, přičemž jeho vyšetřením bylo zjištěno bití po ploskách nohou, avšak následky po aplikaci el. proudu u něho nebyly zjištěny. Doložením dobových spisových materiálů z Krajského velitelství StB v Uh. Hradišti a výsledky bývalých vyšetřovatelů působících u StB v Uh. Hradišti bylo zjištěno, že vyšetřování StB probíhalo tak, že vyslýchaní byli vyslýcháni v dlouhých časových intervalech, dotazy se jim stále opakovaly, přičemž jak je zřejmé z čl. 899a - 899c docházelo k fyz. násilí, falšování údajů, přičemž veškeré tyto metody měly vést ke zjištění vyšetřovateli požadovaných skutečností. Výslech byl mnohdy přerušován, vyšetřovaný přemísťován do jiných prostorů, přičemž zápis se prováděl až na závěr výslechu, což logicky vedlo k nepřesnostem při datování výsledků a určení jejich počtu.

Soud hodnotil shora uvedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, přičemž dospěl k závěru, že obžalovaný jednal způsobem a za okolností uvedených ve výroku rozsudku, a takto naplnil po objektivní i subjektivní stránce skutkovou podstatu tr. činu ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zákona ve znění z.č. 144/2001

Sb., když nejméně v nepřímém úmyslu podle § 4 písm. b) tr. zákona způsobil jiné osobě zranění vykazující znaky těžké újmy na zdraví ve smyslu ust. § 89 odst. 7 písm. h, ch) tr. zákona, neboť se jednak podílel na bití poškozeného, a dále ho mučil elektrickými výboji, přičemž takovéto jednání vůči poškozenému je možno označit za mučivé útrapy a navíc, jak je zřejmé ze znal. posudku, důsledkem jednání obžalovaného bylo delší dobu trvající poškození zdraví poškozeného, s čímž musel být obžalovaný, pokud jde o formu zavinění, nejméně srozuměn.

Obžalovaný sice spáchání trestného činu popíral, ovšem soud ho považoval za usvědčeného, zejména výpovědí poškozeného, který vypovídal prakticky shodně nejen v rámci řízení přípravného a následně u hl. líčení, ale i v rámci řízení vedeného k návrhu na přezkoumání původního odsuzujícího rozsudku ve věci Bohuslava Koukala a spol. Je skutečností, že původní spisový materiál se sice nezachoval, nicméně provádění výsledku obžalovaným Zavadilíkem u pošk. Dohnalíka, potvrzuje protokol o veřejném zasedání sepsaný před KS v Brně ve dnech 24.-27.6.1969. Z tohoto protokolu vyplývá, že výslech s poškozeným vedl obžalovaný nejpozději dne 14.1.1949, neboť bývalo obvyklým postupem, že protokol byl napsán až na závěr úkonu prováděného s vyslýchaným. Svědek Dohnalík tvrdil, že byl vyslýchán pouze 1x, zatímco zpráva Dr. Floriana a Dr. Vlčka hovoří o dvou výsleších, nicméně poškozený s oběma muži tehdy nehovořil a je faktem, že dnes již nejde dovodit, zdali se jednalo o jeden přerušovaný výslech, nebo dva výslechy po sobě bezprostředně následující. Soud nemohl přehlédnout, že poškozený obžalovaného opakovaně poznal, přičemž stěží lze u něj dovozovat nějakou nenávist vůči obžalovanému či zjištěnost, když se jednak nepřipojil k žádosti směřující o zrušení původního rozsudku a v tomto řízení neuplatňoval žádný nárok na náhradu škody. Následek na zdraví byl u něho objektivně zjištěn, navíc násilný způsob výslechu potvrdil v roce 1969 i svědek Drkal, který je již mrtev. Poškozený je dle vyjádření znalců tělesně i duševně schopen vypovídat o prožitých událostech, nebyly u něj objektivizovány přetrvávající bludy poté, co překonal psychogenní úzkostně depresivní reakci na tělesná i psychická traumata způsobená při výsleších. Dobovými materiály byla rovněž vyloučena záměna obžalovaného s jinou osobou téhož, či podobného jména. Dobové materiály dávají navíc nahlédnout do vyšetřovacích metod na úřadovně StB v Uh. Hradišti. Z výpovědí bývalých vyšetřovatelů StB působících na této úřadovně, vyplývá, že pokud nevěděli přímo o používání přístroje na aplikaci el. energie do těla vyslýchaných, tak aspoň věděli o hrubých

vyšetřovacích metodách. Soud považuje za nevěrohodné tvrzení obžalovaného, že o něčem takovém neměl ponětí zvláště, když se podílel na vyšetřování trestní věci obv. Koukala a spol., což byla poměrně rozsáhlá trestní věc.

Trestnost skutku byla posouzena dle nyní platného tr. zákona, neboť taková aplikace zákona je dle § 16 odst. 1 tr. zákona pro obžalovaného příznivější.

Společenská nebezpečnost jednání obžalovaného tkví v tom, že zvláště hrubým způsobem porušil společenský zájem na ochraně cizího zdraví. Konkrétní stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného je zvyšován následkem činu a způsobem jeho provedení. Obžalovanému však na druhé straně polehčuje fakt, že doposud nebyl soudně trestán. V místě bydliště k němu nejsou žádné připomínky. V zažalovaném období dosáhl toliko hodnosti strážmistra a prokazatelně se podílel na výsledku 4 osob, přičemž s ohledem na závěry znaleckého posudku z oboru psychologie je zřejmé, že ve výroku popsaný skutek se vymyká jeho osobnostním rysům, což vysvětluje i jeho tvrzení, že si na skutek nevzpomíná, ačkoliv jinak si dokáže vybavovat prožitky velmi přesně.

S ohledem na zjištěný stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného a s přihlédnutím k ust. § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1 tr. zákona dospěl soud k závěru, že u obžalovaného lze dosáhnout účelu trestu uložením trestu odnětí svobody při samé spodní hranici zákonné trestní sazby, tj. v trvání 2 (dvou) let, přičemž má za to, že 50 let řádného života, které uplynuly od spáchání skutku, jsou u dosud bezúhonného obžalovaného předpokladem, aby účelu trestu bylo dosaženo i bez jeho přímého výkonu. Výkon trestu soud obžalovanému odložil na zkušební dobu v trvání 5 (pěti) let, když při stanovení délky zkušební doby vzal v úvahu zejména způsob provedení skutku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Uherském Hradišti.

V Uh. Hradišti dne 29.11.2001

JUDr. Radomíra Veselá
předsedkyně senátu

Za správnost
vyhotovení:
Andrea Šustíková

Andrea Šustíková

12

